**Anna Tifu – debut la Filarmonică**

*(Grigore Constantinescu – 26 martie 2005)*

Un nume oarecum nou pentru melomanii noștri, violonista Anna Tifu are temeinice legături de filiație cu viața artistică românească prin tatăl ei, violonistul Mircea Tifu, multă vreme membru al Filarmonicii bucureștene.

După un răstimp destul de important în care Mircea Tifu a trăit în Italia, devenind prima vioară a orchestrei simfonice din Cagliari, fiica sa a revenit la noi, pentru a demonstra în debutul de la Ateneul Român ideea unei continuități de vocație, (deja remarcată, în 2003, de către maestrul Ștefan Gheorghiu, în participarea tinerei interprete la Concursul „George Enescu").

Născută la Cagliari, absolventă a Conservatorului „Giovanni Pierluigi da Palestrina" din Sardinia, Anna Tifu – laureată a mai multor competiții, precum Kloster Schontal, „Viotti-Valsesia", „Michelangelo Abbado" – se perfecționează actualmente la Academia din Cremona, fiind îndrumată de către Salvatore Accardo. Un repertoriu deja vast, impresionant pentru cei nouăsprezece ani împliniți în 2005, o recomandă printre talentele violonisticii italiene ale generației tinere, fiind remarcată de către mai multe orchestre simfonice ale peninsulei, inclusiv cea a Scalei din Milano. La București a debutat cu Filarmonica, sub conducerea maestrului Sergiu Comissiona, interpretând Concertul nr.1 de Max Bruch. O tehnică spectaculoasă slujește violonistica Annei Tifu, un temperament meridional fără excese, romantic fără învolburări, înclinat spre o privire obiectivă asupra efuziunilor romantice, reacție ce o identifică probabil cu noua generație pe care o reprezintă. Autenticul expresiei se îndreaptă spre acuratețe și logică în frază și comunicare, părăsind exaltările lirice și lăsând să se întrevadă perspectivele bogate ale evoluției violonistice pe care o promite, ceea ce captează interesul ascultătorilor, ca și adeziunea ansamblului simfonic acompaniator. Un supliment cu Meditation din opera Thais de Massenet ne-a permis să-i admirăm resursele de puritate adolescentină care îi luminează cântul, cucerind fără rezerve aplauzele și afecțiunea publicului.

Simfonicul Filarmonicii ne-a oferit, în versiunea atât de parcimonios dăruită de dirijor, muzica nostalgic clasicizantă a Păsărilor de Respighi, precum și discursul de sorginte slavă al mai puțin cunoscutei Simfonii a II-a „Mica Rusie" de Ceaikovski. Maestrul Sergiu Comissiona iubește asemenea confruntări cu ascultătorii și muzicienii, căci își dovedește astfel credibilitatea în forța de transmitere a unor mesaje expresive unde contează mai mult încărcătura energetică pornită din stăpânirea autoritară a partiturii. Ca întotdeauna, un concert dirijat de acest artist reprezintă o certitudine a calității, iar opțiunea pentru sprijinirea unui talent interpretativ, la clipa debutului, un semn de generozitate. Iată tot atâtea temeiuri pentru a-l întâmpina cu plăcere și afecțiune, deplin meritate de-a lungul întregii sale cariere.